

Az igazság keresésének módozatai,

avagy arról, hogy miért éppen „babgulyás”

Az emberi civilizáció csúcsa – szerény véleményem szerint – a babgulyás.

Gyönyörű, illatos, sűrű ételmassza. Forró, gőzölgő csodája a létnek, amivel még a marhapörkölt sem veheti fel a versenyt. Egyszer úgy bezabáltam belőle, hogy istenesen összerántotta a gyomromat. Negyed óra múlva már ki is tudtam egyenesedni, addig viszont csak felhúzott lábakkal, tehetetlenül feküdtem az ágyon, mint egy embrió az anyaméhben.

Istenem, milyen jó volt!

Tejfőlösen, hússal. Sonkával, tejföl nélkül, csípősen, édeskésen, marhahússal, csirkehússal, pattogó szemű, ázott babbal (fehérrel vagy barnával), sűrűn vagy hígan, egy tányérral, kettővel, hárommal. Kenyérrel vagy kenyér nélkül. Ebédre, uzsonnára, vacsorára. Megéri a kockázatot, hogy rosszakat álmodok tőle. Imádnivaló. Hol gyengéd, hol vad – igazi nő: asszony, anya, szerető.

Szűz és szajha.

Mások csodálják a piramisokat és az építőiket. Én imát mondok annak, aki feltalálta a babgulyást.

Nekem fontosabb a babgulyás, mint a piramisok. (Ne vessenek meg érte!)

Egyszerűen... szeretem!

Mindig jó akartam lenni.

Egészen sokáig talán jó gyerek is voltam: rendes, imádnivaló kisfiú, aki szót fogadott a felnőtteknek. Jól viselkedtem, jól tanultam, jól zenéltem. Áldott gyerek, aranyos, engedelmeskedő. Szülők álma, nagyszülők álma.

Mindig jó akartam lenni.

Hittanra jártam. Önszorgalomból rajzoltam az olvasónaplóba. Mindig jólesett, ha sikerült megfelelnem. Különórára jártam matematikából. Az első öt osztályt kitűnő eredménnyel végeztem, utána hatosztályos gimnáziumba nyertem felvételt, egy darab négyessel fizikából.

Ott elkezdtem romlani. Sokszor egészen 4,3-ig lebutult a teljesítményem. Lusta dög voltam már akkor is. Mondogatták is: ha egy kicsit szorgalmasabb lennék...

Mindig jó akartam lenni.

Áldott gyerekkor...

Később is jó akartam lenni. Magyarul: *meg akartam felelni*. A nagy akarásnak aztán az lett a vége, hogy megtanultam hazudni, megmagyarázni, igazolni – úgy magamnak, mint másoknak. Még később annyira jó akartam lenni, hogy elkezdtem gyűlölni a „rossz” részemet. Még később a nagy jóság akkora nyögéssé és akarássá változott, hogy *ippen* embert nem öltem nagy igyekezetemben. Bár, ha a gondolat is bűn, akkor bűnös vagyok, és el lehet ítélni emberölés vádjával. (Gondolatban majd le is töltöm a büntetést.)

Mindig jó akartam lenni, helyesen akartam cselekedni. Ebből aztán jó nagy zűrzavar kerekedett.

Hogyan lehet olyan babgulyást főzni, ami mindenkinek ízlik?

Hosszú évek alapos kutatómunkája után végre rá kellett döbennem az egyszerű, ám fájó válaszra, ami lerombolta az illúziók templomát, és keserű igazsággal ajándékozott meg: sehogy.

Valakinek több, másnak kevesebb só kell bele. Van, aki marhahússal, más sonkával szereti. Egyesek sűrűn, mások hígan. Egyesek puha, fehér, mások barna, kemény kenyérral, esetleg magában, kenyér nélkül. Tejfőllel, tejföl nélkül, csípősen, édeskésen.

Még az a szerencse, hogy lehet ízesíteni a főzés után is. De ha egyszer már többet tettél bele valamiből, akkor nincs mit tenni.

„Ó, ha babgulyás lehetnék...!”

Harmincegy évig kerestem azt a fajtáját, ami mindenkinek a kedvére van.

Harmincegy év alatt sokféle babgulyást kipróbáltam, miközben „A” babgulyást kerestem és jó akartam lenni. Nagyon egyszerűen megfogalmazva vágytam valamire, amiről nem tudtam, hogy mi lehet az. Sok-sok Sэфkínálta fel az általa főzött remekművet, hátha kielégíthetem vele az éhségemet.

Néhány egyszerű történettel szeretném felvázolni ezt az utat – ahogyan azt is, hová vezetett, és hogyan változtak át bennem a kérdések.

Az első kérdés ez volt: *milyen legyek?*

A második pedig ez: *ki vagyok?*

Matematikai nyelvre lefordítva: hogyan jutottam el A-ból B-be.

Most már látnivaló, hogy nem a babgulyásról fogok írni.

Akkor miért pont a „babgulyás”? Nagyon egyszerű.

A babgulyás a tökéletes leképződése annak, amit én úgy nevezek, hogy *az emberi lét*.

Ezen kívül *nagyon szeretem!*

A Tökéletes Babgulyás keresése,

avagy „ahány ház, annyi szokás”

Minden *izmus* kitalálta a maga receptjét a tökéletes babgulyáshoz.

Van receptje a keresztényizmus Nagy Sэфjének: kell hozzá egy kis büntudat, egy kis önfeláldozás, eredendő bűn és hit a feltámadásban. Ja, és szeretet, alázatosság, engedelmesség, mennydörgős ménkű. És pénz, hiszen be kell szerezni a hozzávalókat, a gazdaság pedig válságban van!

A másik Nagy Sэф az iszlámizmus. A receptje hasonló, csak annyi a különbség, hogy a Nagy Sэф teljes behódolást kíván. Olyannyira, hogy még azt is előre eldöntötte, kinek fog ízleni a főztje, és kinek nem. Bravó!

Sokaknak nem ízlett a náciizmus Sэфjének főztje, de azért sokáig etették vele az embereket. Kicsit csípősre sikeredett, az igaz (ráadásul kétszer csípett, mint a jó gulyás). Érdekessége az volt (és ma is az), hogy nem kínálnak meg vele mindenkit – szerintük vannak olyanok, akik nem érdeklődnek meg, hogy egyenek belőle. (Kóstoltam már. Nem ízlett. Én szeretem a csípős ételt, de ez *nagyon* csípős!)